

Overweging.

Ik heb vroeger, toen de jongens nog klein waren, veel met hen naar de fabeltjeskrant gekeken. En ook nu met Micah, onze kleinzoon, zing ik nog vaak het lied, met de zin: want dieren zijn precies als mensen, met dezelfde mensenwensen en dezelfde mensenstreken: dat komt allemaal in de krant van Fabeltjesland.

De fabeldichter La Fontaine wist het ook al en dieren spelen ook in de Bijbelse verhalen een grote rol. En dan gaat het altijd om eigenschappen van een dier die we ook aan mensen toedichten.

Vandaag komen we er twee expliciet tegen: de duif en het lam. En heel anders dan bij de fabels en bij de fabeltjeskrant gaat het hier nog meer om een religieuze symbolische betekenis, die er aan de duif en aan het lam gegeven worden. Ik wil bij elk iets vertellen en dan kijken of we anno 2020 daar nog iets mee kunnen in ons dagelijks leven.

De duif komen we al in het eerste Bijbelboek tegen: zoals bij de ark van Noach. Als de aarde 40 dagen en nachten heeft ondergestaan, laat Noach een duif los. Pas als deze terugkeert met een takje, weet hij dat het water aan het zakken is, dat het land droog wordt. Een nieuwe tijd breekt aan. De duif lijkt hier een postduif, een belangrijk dier omdat hij een ingeboren richtinggevoel heeft, koers kan houden. Dat maakt de duif tot postbode in dit geval om aan te geven dat de overstroming ten einde is, later tot symbool van Gods vrede. Zou dat niet ook voor ons belangrijk zijn, dat wij richting weten te geven aan ons leven, dat we koers houden en wel de koers waaraan wij ons verbonden hebben, de koers van Jezus van Nazareth, de koers van een mooie wereld voor iedereen, ook voor wie arm of ziek zijn of buiten de boot vallen?

Als Johannes in het evangelie een duif ziet, en dat hoorden we verleden week in het verhaal van de doop van Jezus, dan gaan hem de ogen open. Was Jezus voor Johannes tot nu toe gewoon een achterneef, met wie hij zich misschien wel verbonden voelde in hun opdracht voor de wereld, nu bij de doop ontdekt Johannes een heel andere kant van Jezus, die hij nog nooit gezien of gemerkt had. En de duif openbaart dat. De duif hier als symbool voor de stem van God, de heilige Geest. In elk geval een hemelse stem, een boodschap vanuit den hoge. Ook met Jezus breekt een nieuwe tijd aan.

Herkent u dat? Dat je mensen ontmoet, waarvan je denkt dat ze van God gezonden zijn, mensen waarvan je zegt: je bent een engel.... Mensen die iets doen, dat in mijn ogen soms bovenmenselijk goed is. Ik las afgelopen week van iemand die elke vakantie naar Lesbos gaat om met en bij de vluchtelingen te zijn. Ik ken iemand die heel veel tijd besteedt –vrije tijd wel te verstaan- aan mensen in woonwagenvakanties en daarvoor op de meest onmogelijke tijden uit bed gebeld wordt. Ik denk aan mensen die zich belangeloos inzetten in een hospice. En overal waar mensen hun eigenbelang opzij zetten voor het welzijn van anderen en zich inspannen om te herstellen, te genezen, te bevrijden.

Zouden al deze mensen niet bodes zijn van een nieuwe tijd? Zou met al deze mensen het koninkrijk van God niet al een beetje dichterbij komen?

Zoiets vertelt de evangelist Johannes vandaag: hij schrijft meer dan 70 jaar na de dood van Jezus en weet dus hoe bijzonder het leven van Jezus is geweest; hoe 'goddelijk' zijn optreden is geweest.

En als Johannes dan wil verwoorden wat dat nieuwe, dat bijzondere van Jezus is, dan kan hij alleen maar een beeld gebruiken en noemt hij Jezus: het lam van God. Waarom net een lam? Bij een lammetje denken wij nu waarschijnlijk meteen aan

nieuw leven, aan iets heel speels, een teer jong dier. Kwetsbaar ook. Met de lammetjes breekt ook een nieuwe tijd aan; het wordt lente.

Ook met Jezus breekt een nieuwe tijd aan, nieuw leven voor mensen die kleingemaakt zijn, kwetsbaar of zwak. Want dat zijn de mensen die bij God vooraan komen. Met Jezus begint een nieuwe tijd, het rijk van God: niet met veel machtsvertoon maar met het verheffen van de zwakke schakels. Dat is nieuw voor de Joden van die tijd: een God die zich kwetsbaar opstelt, een God die zich openbaart in een klein kind. Ze kennen wel de God die Noach redt, maar wel met grote overstromingen; een God die zich met Mozes aan de kant schaart van het onderdrukte volk, maar dat wel met veel machtsvertoon doet, die voorgaat in een wolk, die de zee opensplijt.

Met Jezus verbindt God zich nu zelf met het zwakke en kwetsbare. Voor hen komt Hij op. Het kleine kind is inmiddels een volwassen man, die heus géén watje of doetje is geworden. Hij maakt zich sterk voor wat zwak is en komt op voor wie weerloos is, vaak tegen de machthebbers en rijken in. En de keuzes die hij daarin maakt, zal hij uiteindelijk moeten bekopen met de dood. Daarin horen we ook de woorden van de profeet Jesaja, die zegt: "als een lam zal Hij naar de slachtbank worden geleid". Onverzettelijk is hij in zijn opdracht voor een mooiere wereld en zonder verzet accepteert hij de gevolgen.

Dit alles klinkt mee met die woorden van Johannes: daar is het Lam van God.

Wij die in Gods naam gedoopt zijn en als christen naar Jezus zijn genoemd, zijn ertoe geroepen zachtmoedig als een lam en vredelievend als een duif te werken aan het Rijk van God.

Laten wij er dan op uit gaan, om te zwijgen als woorden pijn doen.

Om niet ver te zijn als er tranen vloeien.

Om niet onverschillig te blijven waar onrecht is.

Om in doen en laten getuige te zijn van het leven in overvloed.

Amen.